

За кога да гласам?

Пише: Борис Малагурски
петак, 23 март 2012 15:03

Само гласајте. А онда идемо у револуцију. Ако нова власт, каква год она била, не буде хтела да слуша глас народа и да суштински мења све што кочи прогрес у Србији, морамо показати зубе и рећи да нам је доста свих оних који нам продају маглу за нашу пасивност. Доста нам је замена теза, доста нам је понављања једних те истих лажи, доста нам је лажних револуционара, грађани Србије желе да власт служи народу, а не да народ служи властима. У 2012. години људи морају постати свесни да се слобода мора заслужити, да не постоји сила која може освојити наше умове, да је наш једини непријатељ заправо застарео начин размишљања у којем смо веровали да ће они који су поставили систем у којем данас живимо желети да га једног дана промене. Не желимо више цинизам, у гроб ће нас отерати. Желимо искреност. Желимо да не бирамо између понуђених одговора, већ да стварамо своје одговоре, а да нас власт слуша. Докле ћемо слушати оне који осујећују сваку нову идеју, сваки успех и помак у добром смеру, сваку смелу алтернативу која одудара од норме, и представљају их као наивне снове? Ко је наиван, онај који мисли да ћемо понављањем истих грешака далеко догурати или онај који одбија конформистичке ставове и предлаже револуционарне идеје, базиране на чистим, нефилтрираним чињеницама?

Уверавају нас, рецимо, да је Грчка упала у кризу зато што су Грци овакви или онакви, па су сами себе довели у лошу ситуацију.

Пошто смо народ који воли да послуша светске трендове, Европска унија и ММФ су „out“, национални интереси су „in“. Ја сам неко ко се никад није залагао против уласка Србије у Европску унију, што сам више пута наглашавао, иако су многи стекли погрешан утисак гледајући мој филм „Тежина ланаца“. У документарцу сам анализирао проблеме које ЕУ може да створи државама чланицама, а богами и потенцијалним чланицама, што је нешто што не можете наћи готово ни у једним новинама, ни у једној емисији, ни у једном филму у Србији. Када имате толико једнострано позитивне приказе једне теме, мора неко показати и мрачну страну, па нека народ одлучи. Да се власти слажу, мој филм би до сада већ био десет пута на РТС-у. Ја више не верујем ни властима ни медијима, верујем само себи и свом здравом разуму. Ако је нешто мени логично и оправдано, онда то прихватам као аргумент. Ако се не разумем у тему, не правим се паметан. Не слушамо светске експерте, већ политичаре који нам, опет, продају приче. Не размишљамо главом, већ верујемо онима који буде ксенофобичне нагоне које сви поседујемо.

За кога да гласам?

Пише: Борис Малагурски
петак, 23 март 2012 15:03

Уверавају нас, рецимо, да је Грчка упала у кризу зато што су Грци овакви или онакви, па су сами себе довели у лошу ситуацију. Па, побогу, јесу ли они од јуче у Европској унији? Јесу ли јуче добили зајам од ММФ-а? Они су деценијама део тог система и нико се није бунио, јер светским финансијским елитама одговара задуживање мањих држава и корупција на власти која то омогућава до фрапантне мере. Међутим, то, кад-тад, пукне. Али онда нема назад. Нема нарушавања угледа ЕУ због једне „проблематичне“ Грчке. Уместо да изађе из Уније и врати драхму, након чега, по проценама аргентинских стручњака, који су спасли Аргентину након колапса проузрокованог политиком ММФ-а према тој држави, Грчка би се извукла из кризе у року од две године, најгрубље је погажена демократија и Грчка се полако, али сигурно, гаси. Сада посматрам економију Србије. Србија је на добром путу. Европском, заиста. Јер ако је то систем који дозвољава да Грчка неопажено уопште дође до ситуације до које је дошла, нешто не штима. Све је лепо, а онда одједном ништа не ваља. Као што је бивши директор ММФ-а говорио да је Аргентина најбољи пример успешне интервенције ММФ-а у некој држави, шест месеци пре него што је аргентинска економија доживела слом. А можда то и није толика криза за ММФ и ЕУ? Можда они и зараде по које острво у целој причи. Србија нема острва, шта ли од нас могу да узму?

Србија је наша и морамо под хитно проверити ко је отео Србију зарад спровођења личних или туђих интереса.

Тачан одговор је: Не дамо ништа. Србија је наша и морамо под хитно проверити ко је отео Србију зарад спровођења личних или туђих интереса. Ко је задужио ову земљу, а да није питао грађане Србије да ли се слажу с тим? Ко је задужио наше будуће генерације у име оних који им нису дали мандат за тако нешто? Ти дугови за нас не важе. Ти дугови нису наши, већ њихови. Србија је земља која је некада имала завидну производњу у многим привредним гранама, а сада се многи поносе што увозимо све живо. Неки од њих предају економију на најстаријим факултетима у Србији. Странке мењају имена и стварају нове коалиције у нади да ћемо заборавити ко су или да ћемо скренути са теме. Баш ме брига колико нових радних места обећавају. Баш ме брига које речи каче на билборде. Баш ме брига за сва њихова обећања и празне флоскуле. Ја хоћу да они испуне наше услове: 1. Укините плаћање непоштеног дуга, 2. Престаните нудити решења која прочитате у памфлетима на нашминканим конференцијама у Бриселу, 3. Засуците рукаве и радите са нама да изградимо бољи живот.

Зар је то тако тешко? Па није, људи. Погледајте Јужну Америку, погледајте Венецуелу. У држави у којој је 95% медија говорило против Хуго Чавеза, Хуго Чавез је победио на изборима. Не треба нама Хуго Чавез, нама треба свест коју имају грађани Венецуеле. Свест коју не може сломити ниједан „talk show“, ниједна хистерична песма, ниједна

За кога да гласам?

Пише: Борис Малагурски
петак, 23 март 2012 15:03

празна фраза. Пробудимо свест и препознаћемо људе који умеју да воде државу како треба. Ширите свест међу људима око себе. Не обазирите се на оне који су глуви за вашу причу. Ако сте на Титанику након удара санте леда и свесни сте да ће брод да потоне, те ту чињеницу и разгласите и понудите сарадњу око прављења чамаца за спасавање, можете наићи на три врсте људи: 1. Погубљене (Шта? Титаник? Санта? Где?), 2. Заслепљене (Немогуће! Титаник не може да потоне!) и 3. Свесне и разумне (У праву си, потонуће брод, дај да правимо чамце за спасавање). Моје питање је: Са којом групом људи ћете сарађивати? И запамтите, не трагамо за комплетном променом свести свих људи, само критичне масе која ће бити покретачка снага за промене у друштву. За почетак, будите ви она промена коју желите да видите у другима.

Не желимо лажне револуције. Ако корачамо погрешним путем, не треба нам неко да нам прича како бисмо могли другачије да корачамо. Потребна је промена смера, али не у још горем правцу. Будите уверени да читави тимови психолога анализирају расположење у народу, а да политичке странке обликују своју причу у складу са тим истраживањима. Зато видимо политичаре да све више користе популарне фразе попут „Ало бре!“, да шајкаче и српске заставе све више красе перспективне државне функционере, да су одједном сви као отресити према страним притисцима и да воле Србију изнад свега. Биће их све више до 6. маја. Психолошки трикови, ништа више. Желимо резултате, ништа више.

Пробудимо свест и препознаћемо људе који умеју да воде државу како треба.

Уморан сам од приче о политици, а још сам млад човек. Како ли је тек старијима од мене. Али живот је борба и не смемо клонути духом. Уморан од приче јесам, али енергију за стварање бољег друштва имам на претек! Морамо да је имамо сви! Зато искључите телевизор кад крену рекламе за неку политичку странку, јер од рекламе нећете ништа корисно сазнати. То што на ТВ-у нека жена прича како једино калгон пере веш најбоље, не значи да је калгон стварно најбољи. Проба се детерџент и онда се одлучи. Ако сте срећни, изаберите поново.

Ако нисте срећни, размислите, одспавајте и пробудите се са новом енергијом. Од сутра почиње нова прича, ваша прича. Причајте, али гласно, веома гласно, да вас сви чују.